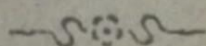

Lev XIII.,

92
M

jubilár nejslavnější.

S podobiznou jubilárovou.

54 K 1717.

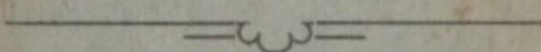
Napsal

Dr. Jan Nep. Sedlák,

pežský prelát, kanovník u sv. Víta v Praze.

Schváleno od nejdůst. k. a. ordinariátu v Praze
dne 19. února 1903 čís. 2324.

Cena 20 hal.

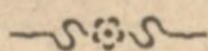
V PRAZE 1903.

Tiskem a nákladem kn. arcib. knihtiskárny.

Lev XIII.,

jubilár nejslavnější.

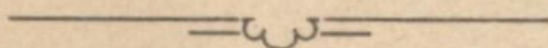
S podobiznou jubilároveu.

Napsal

Dr. Jan Nep. Sedlák,
papežský prelát, kanovník u sv. Víta v Praze.

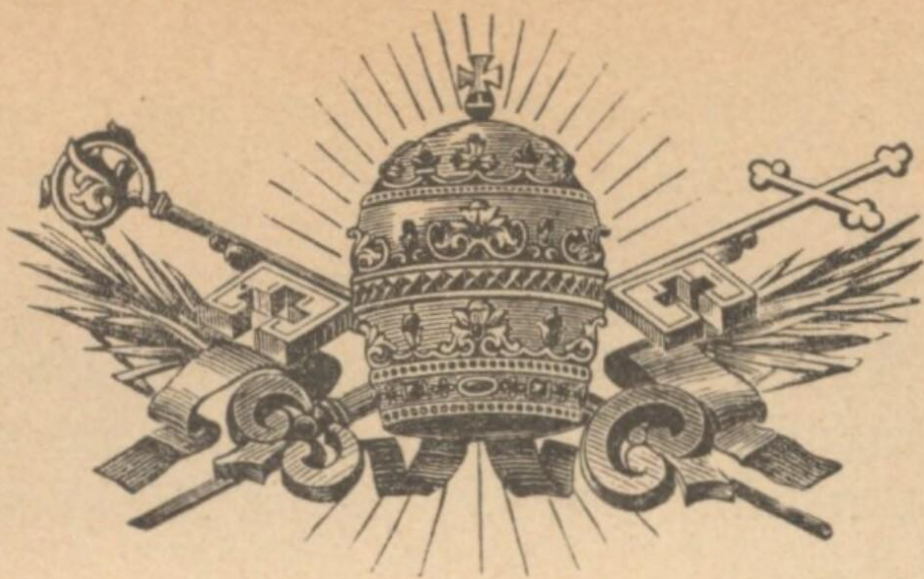

Schváleno od nejdůst. k. a. ordinariátu v Praze
dne 19. února 1903 čís. 2324.

V PRAZE 1903.

Tiskem a nákladem kn. arcib. knihtiskárny.

Co jest v době naší častějšího nežli oslava všeho druhu jubileí? Oslavují se jubilea mnohdy malicherná, ale jsou i jubilea památná, důležitá pro celé sbory, obce a národy. Neobyčejnou událostí letošního roku je *jubileum významu světového*, mluvící k srdci všech 240 milionů katolíků. Jestliž jubilárem sám *sv. Otec Lev XIII.*, náměstek Kristův na zemi, nejvyšší hlava církve katolické. Jubilár to zajisté nejslavnější, jaký vůbec kdy byl; neslaví letošního roku jubileum pouze *jedno*, a to nadmíru vzácné, nýbrž dokonce *jubileum čtver násobné*, jedno vzácnější a památnější druhého.

Při oslavě jubileí obrací veřejnost pozornost svou k jubilárům, pokud pro ně

zájem má, a posuzuje jejich život, oceňuje jejich působení a vykládá o jejich významu ve světě.

Nuže, jaký je *život a význam Lva XIII., jubilára nejslavnějšího?*

Stručnou odpovědí k tomu nechť jsou tyto prostinké řádky, psané českému našemu lidu.

Oslavovaný jubilár náš, původním svým jménem *hrabě Jáchym Vincenc Pecci*, narodil se 2. března 1810 v italském městě Carpineto. Zbožní rodičové jeho měli kromě něho ještě čtyři syny a dvě dcery. Šestým dítětem byl Jáchym, neobyčejné chápavosti a nevšedního nadání, miláček matčin. Záhy sice, u věku 14 let, ztratil vzornou matku svou, ale mocný vliv jejího slova a příkladu nikdy u něho nevymizel. Opakuje se u něho dávná zkušenost, že velicí mužové měli zpravidla výtečné matky. Pečlivá mateřská výchova bývá člověku nejbezpečnějším štítem ctnosti po celý život.

Jáchym Pecci nabyl prvního vzdělání s bratrem svým Josefem, napotomním kardinálem, († 1890) v jesuitském ústavě ve Viterbo, kdež předčil všechny své spolužáky. Obzvláště sobě oblíbil latinskou poesii a již u věku dvanácti let počal skládati latinské

básně, které budily obdiv. Vykonav studia humanitní v Římě oddal se tamže studiu filosofie, z níž sobě zvláště oblíbil nejdůmyslnějšího křesťanského filosofa, sv. Tomáše Akvinského. Pak studoval bohosloví, rovněž s úspěchem stkvělým, až z veliké námahy r. 1828 onemocněl. U věku 22 let již dosáhl hodnosti doktora bohosloví, načež přijat byl do kolleje pro kněze z rodu šlechtického. Pro neobyčejné jeho úspěchy ve studiu práva občanského i církevního, ale i pro vzácné jeho ctnosti jmenoval ho, ač ještě knězem nebyl, papež Řehoř XVI. roku 1837 svým domácím prelátem.

V poslední den r. 1837 na kněze vysvěcen kráčel o novém roce r. 1838 pln nadšení poprvé k oltáři a sloužil s nejrůznější zbožností svou první oběť mešní, jsa, jak psal svému bratru Karlovi, celý blažen, že mu Bůh dopřál milosti té, jižto se chtěl ze všech sil svých státi co nejvíce hoden.

Vzácná to věru milost, dostane-li se knězi od Boha štěstí, že může slaviti památku svého 50letého kněžství, svou sekundici. Mimoděk hledíme s úctou k jubiláru takovému, jemuž Bůh popřál působiti 50 let pro spásu duší.

A hle! jubilár na stolci sv. Petra dosáhl letos neobyčejného a věru neslýchaného štěstí, že mohl o novém roce letošním slaviti **památku svého 65letého kněžství**. *Toť jedno ze vzácných jeho jubileí, kterých se letos dožil.*

Brzo po svém vysvěcení povolán mladistvý prelát Pecci k důležitým úkolům. Tehdy měla apoštolská Stolica ještě své světské panství a vysílala k řízení jednotlivých území zvláštní své delegáty. Prelát Pecci stal se správcem *vévodství Beneventského*, majícího as 23.000 obyvatelů. Obezřetně a rukou pevnou plnil nesnadný úkol svůj tak, že si záhy získal lásku všeobecnou. Tehdy však, — bylo to po smrti jeho otce, jenž zemřel v březnu r. 1838 — stál již na pokraji hrobu. Onemocněl nebezpečně tyfem, a lékaři vzdávali se již veškeré naděje.

Avšak lékař léčí — Bůh uzdravuje. Bůh měl s prelátem Peccim své zvláštní úmysly, jichž tehdy nikdo ani tušiti nemohl. Mimo vše nadání uzdravil se oblíbený guvernér a mohl všechny síly své věnovati správě území sobě svěřeného.

Osvědčiv se výborně v Beneventu, dostal úkol ještě obtížnější, an r. 1841 jmeno-

ván delegátem *v Perugii*, jedné z největších provincií církevního státu. I tu vyznamenal se prelát Pecci tak, že si zcela získal důvěru Řehoře XVI., který ho brzo potom r. 1843 jmenoval *nunciem v Bruselu*.

Nunciové bývají zpravidla arcibiskupy titulárními; dějeť se tak i proto, aby zvýšen byl lesk hodnosti nuncia, jenž má při dvoře panovnickém hájiti zájmů sv. církve, zájmů stolce sv. Petra. I byl tudíž také nově ustanovený nuncius Pecci jmenován arcibiskupem, a to Damiettským, a *dne 19. února 1843 slavnostně na biskupa posvěcen*.

Od té doby minulo již plných 60 let a sv. Otcí našemu dostalo se neobyčejného štěstí, že může letos slaviti i **památku svého 60letého biskupství, své démantové jubileum biskupshé**. Příkladů takového jubilea bylo zajisté dosud pořídku.

Na palčivé půdě v Belgii osvědčil se nový nuncius výtečným diplomatem, v nej-ušlechtilejším smyslu slova toho. V tuhém tehdejším boji mezi stranou konservativní a liberální byl nuncius Pecci pro svou milou povahu všeobecně oblíben a požíval všude vážnosti a plné důvěry. Nejednou obdivovali se diplomaté jeho prozíravosti, s jakouž

v politických zápletkách pronášival svůj důmyslný úsudek.

Na té dráze kynulo mu brzké povýšení na kardinála a pak slavná budoucnost v Římě při dvoře papežském. Ale stalo se jinak. Cesty Boží nejsou jako cesty lidské. Obyvatelé Perugiánští, u nichž si prelát Pecci zůstavil nejlepší památku, chtěli ho míti svým biskupem. Vytržen tudíž z mnohoslibné dráhy diplomatické stal se Pecci r. 1846 biskupem odlehlé a celkem nepatrné diecése Perugiánské.

Avšak pronikavého světla nelze snadno ukrýti. Pecci stal se ideálem biskupa a působil po 32 let pro blaho svých diecesánů. Ve dnech zlých a bouřlivých byl jim obezřelým pastýřem, ale vždy spolu byl jim milujícím a milovaným otcem.

»*Město na hoře ležící nemůže zůstat skryto; svíce jasně hořící nestaví se pod kbelec, ale na svícen, aby svítila všechněm.*« Tato slova Spasitelova splnila se na věhlasném biskupu Peccim. Již 19. prosince 1853 byl přioděn purpurem a stal se kardinálem, členem nejvyššího sboru církve sv. Dá Bůh, že se dočká letošního 19. prosince, aby mohl slaviti jubileum rovněž velice vzácné, **50leté jubileum kardi-**

nálské. Mezi všemi žijícími kardinály není ani jediného, který by byl mohl slaviti jubileum podobné; v minulosti pak dlouho as bylo by hledati případu tak vzácného.

Lev XIII. byl však Bohem vyhlédnut vůbec k milostem mimořádným.

Stav se kardinálem zůstal i dále biskupem milované své diecése Perugiánské, jsa spolu vzácnou perlou a ozdobou sboru kardinálského. Míjela léta, v práci a námaze ustavičné dosáhl kardinál Pecci věku kmetského a zajisté si nepomyslí, že by kdy opustil diecési svou.

Když Pius IX. r. 1877 slavil své zlaté jubileum biskupské, přijel kardinál Pecci do Říma, aby jubilárovi předvedl poutníky z Umbrie s jejich biskupy a jménem jich projevil mu blahopřání. Chatrné zdraví přinutilo ho, že se musil celé leto zdržeti v Římě; domů se vrátil až v srpnu. Brzo však došlo ho pozvání papeže, aby se trvale usadil v Římě a odtud i dále spravoval diecési svou. A již dne 21. září 1877 jmenován Pecci *kamerlengem*, aby zastával jeden z nejvyšších a nejdůležitějších úřadů sv. církve.

Tušil-li tehdy kardinál Pecci, co naň v Římě brzo čeká? Zajisté nikoliv.

Dne 7. února 1878 večer zemřel papež Pius IX. Konklave k volbě nového papeže sešlo se 18. února. K 38 kardinálům v Římě bydlícím dostavilo se ještě jiných 23 z různých končin světa. Úkol řídit volbu připadl právě kardinálu Peccimu, jakožto kamerlengovi, a již při druhém hlasování klonila se většina hlasů pro něho.

Nadarmo poukazoval všecek zděšen na svůj pokročilý věk 68 let, na své chatrné zdraví; nadarmo prosil kardinály, aby ho nevolili; již druhého dne 20. února 1878 zvolen za nejvyšší hlavu církve a přijal pak z úcty a vděčnosti k papeži Lvu XII. jméno *Lva*. Hlahol všech římských zvonů a telegrafní síť nesly dále a dále radostnou zprávu, že *Lev XIII.* nastoupil úřad náměstka Kristova, že byv 3. března 1878 slavnostně tiárou korunován, započal svůj pontifikát.

Ale ve všeobecnou radost nad tak šťastnou volbou mísila se kormutlivá starost, dlouho-li bude moci vetchý kmet zdraví povždy slabého plniti těžký úřad svůj. Vždyť nastupoval jej u věku, v němž jiní lidé obyčejně již odchází na zasloužený odpočinek.

Ale člověk míní — Pán Bůh mění. Kolikrát již rozhlašováno bylo po světě, že

Lev XIII. blízek je svému skonu, že dni jeho jsou sečteny — a zatím? Kolik z těch, kteří tak mluvili a psali, již není na živu, sv. Otec náš však nejen je stále svěží, pokud to arci při jeho vysokém věku možno, ale dožil se toho nejvyššího štěstí, že může *slaviti 25leté jubileum svého pontifikátu*. Ze všech 263 náměstků Kristových spravovali církev sv. tak dlouho pouze *sv. Petr* — po 25 let, a *Pius IX.* — po 31 let.

Čeho se nikdo neodvážil doufati, stalo se řízením božské prozřetelnosti. Lvu XIII. — jenž přečkal přes 145 kardinálů, jím samým jmenovaných — dáno dožítí se let Petrových na stolci papežském; popřáno mu letos slaviti **stříbrné jubileum papežské**.

V breviři čteme životopisy mnohých sv. papežů, z nichž u každého výslovně se uvádí, *kolik roků, měsícův a dní* byl papežem. Nejvyšší úřad na světě, pontifikát římský, počítá se až *na dni, ne na desetiletí*.

A hle! letos 20. února je tomu již 25 let, co Lev XIII. zastává úřad svůj apoštolský, a to tak skvělým způsobem, že celý svět se mu musí obdivovati. Ani nepřátelé církve naší nemohou mu odepřítí své úcty, svého uznání. Mohou s ním ne-

souhlasiti, ale nemohou vznešené jeho osoby nenáviděti; mohou býti protivníky církve i odpůrci papežství, ale nedotknutelné osobě Lva XIII. nemohou ničeho vytknouti a musí se kořiti před škvělými jeho cnostmi, před velikostí jeho ducha.

Takový jest jubilár náš, jubilár, jemuž opravdu rovného nebylo a není. Dánoť mu v roce 1903 slaviti *čtvero tak významných a tak památných jubileí: železné kněžské, zlaté kardinálské, démantové biskupské a na to vše ještě stříbrné papežské.*

Bylo by nyní vylíčiti obšírněji jeho působení na stolci sv. Petra, jeho význam v dějinách světa.

K tomu však nestačí ani celé knihy; tím méně tato knížečka. Jestíť Lev XIII. mužem neúnavné činnosti a neobyčejně rozsáhlé a úspěšné působnosti, mužem, jaký se za sto let sotva jeden narodí.

Bývá často, že vetchého starce, který jiné říditi a jim vlásti má, ovládá jeho okolí. Ale o Lvu XIII., kmetu 93 let, to neplatí. On pevnou vůlí svou a podivuhodnou čilostí svou a neúnavnou pracovitostí ovládá nejen své okolí, nýbrž řídí

mocnou rukou i těžké kormidlo lodičky Kristovy.

Lev XIII., jubilar nejslavnější, je opravdu zjev ve světě neobyčejný.

Vede tuhý boj se všemi nepřáteli sv. církve — a je při tom nejmírumilovnějším knížetem pokoje a hlasatelem lásky i odpuštění. Jest vetchý kmet chatrného zdraví, — a přece stále čilý a má pořádě na mysli věci veledůležité, zájmů církve se týkající. Umdlévá takořka pod tíhou svého tolik nesnadného úřadu — a k svému zotavení skládá i nyní ještě básně vzornou latinou. Zdobí ho tiara, koruna trojnásobná, znak nejvyššího důstojenství na zemi, a vede život prostinký a skromný. Nemá světského panství, nemá vlastního území, je v sídle svém omezen, ba uzavřen — a přece sahá vliv jeho až do nejvzdálenějších končin světa. Nemá skvělého dvoru panovnického — a je nicméně suverénem, jehož celý svět zná a k němu s obdivem hledí.

Co velkých věcí provedl za těch 25 let svého slavného panování! Pozornosti jeho neušlo nic, kde by ve správě církve potřebí bylo nápravy neb přesných pravidel. Za něho zřízena dvě sídla patriarchů, 13 arcibiskupství, 113 sídel biskupských, 3 apoštolské delegace,

50 apoštolských vikariátů, a t. d., krátce 254 církevních správních okršků, v nichž způsobem tím nastaly poměry spořádané duchovní správy. Nelze pominouti mlčením dalekosáhlého plánu sv. Otce o spojení všech rozkolnických církví v církev jedinou ve spojení s římskou Stolicí. Slibné počátky velkolepé myšlenky té staly se již skutkem.

Sv. Otec náš projevuje své názory o všech důležitých otázkách časových svými mnohými a mnohými *okružními listy (encyklikami)*, které vynikají hlubokým důmyslem, obratným slohem, ale jsou též každému katolíku bezpečným vodítkem. Z encyklik těch vyniká zvláště ona z 19. března 1902, obsahující takořka závěš jeho — otce to s dětmi se loučícího. Vní hlásá nejvyšší pravidlo světa: Zpět ke Kristu! Jenom v návratu ke Kristu může lidstvo Bohu odcizené nalézt svou spásu. Pro nás je též důležitou ona z 20. září 1880, počínající slovy »*Grande munus*«, jižto se nařizuje, aby slaven byl svátek věrozvěstů slovanských sv. Cyrilla a Methoděje dne 5. července po celém světě. *Lásku k nám Čechům* osvědčil sv. Otec r. 1884., založením *české kolleje v Římě*, v níž dána českým bohoslovcům příležitost, aby mohli v studium

věd závoditi s chovanci četných jiných národův a šířiti tak čest jména českého. Zemi naši poctil sv. Otec zvláště tím, že za svého panování již druhého primasa království Českého povýšil k *důstojnosti kardinálské*.

Slavný jubilár náš je mužem neobyčejné činnosti ale spolu i *vroucí zbožnosti*. Zasvětil člověčenstvo nejsvětějšímu Srdci Páně, doporučuje co nejsnažněji úctu k Rodičce Boží, povzbuzuje k modlitbě sv. růžence, pobádá k uctívání sv. Michaela archanděla, pěstouna Páně sv. Josefa, sv. Františka Ser., sv. Vincence. R. 1900 prohlásil *milostivé léto*, jakéž nebylo slaveno již od r. 1825 od dob Lva XII., kteréhož jubilea se tehdy jakožto pacholík sám účastnil. Z 223 poutnických vlaků, které k slavnému jubileu tomu do Říma dojely, bylo 23 z Rakousko-Uherska. Poutníků všech bylo na 500.000 osob. *Moravané* vykonali pouť svou za vedení nejd. p. biskupa brněnského Františka Sal. Bauera v březnu 1900, poutníci z *Čech* byli s nejd. p. knížetem arcibiskupem pražským Leonem ze Skrbenských v Římě v měsíci dubnu. Tehdy zazněl — a to zajisté poprvé — pod velebnou klenbou velechrámu sv. Petrského a též v jiných

kostelích římských lahodný hlahol českých našich písní. Tehdy také poutníkům z vlasti naší dostalo se vzácné radosti, že mohli viděti sv. Otce tváří v tvář; mnozí pak nad to byli tak šťastni, že byli sv. Otcem v audienci přijati a osloveni. Těm zajisté nevy- mizí nikdy z paměti vznešená podoba ve- lebného jubilára.

Máť osobnost sv. Otce zvláštní kouzlo, má něco zvláště vábivého a spolu vzneše- ného, co mu rázem dobývá srdce každého. Lev XIII. spojuje v sobě velebnou vzneše- nost náměstka Kristova s dojemnou skrom- ností a dobrotou laskavého otce, ctihodnost stáří s neobyčejnou čilostí ducha. Tělo jeho se stářím třese, šíje jeho je hluboko sklo- něna, tvář je vráskovitá, vlasy sněhobílé — ale hlas jeho je mohutný, pohyby čilé, pa- měť až úžasná, úsměv lahodný a jímavý, zvláště pak oči má plné živosti a ohně.

Tenť jest tedy jubilár náš, velekněz církve naší, nejvyšší pastýř 240 milionů katolíků, milovaný otec náš. K němu s ra- dostí hlásíme se jakožto dítky jeho, jsouce hrdi na to, že Bohem nám dán tak obe- zřetný velepastýř v té těžké době nynější. Která jiná církev na světě může se hono- siti takovýmto veleknězem, takovouto hla-

vou nejvyšší? Sv. Otec náš, vzor ctností všech, povznesl papežství, které platilo již takřka za pohřbené a za bezvýznamné, k nejvyšší vážnosti a dodal mu lesku nevídaného. Jubilár náš je v pravdě »*lumen de coelo*« — »*světlo s nebe,*« jakož o něm domněle bylo Malachiášem prorokováno; onť září svého vznešeného ducha, svého příkladu a celého působení oblažuje v pravdě celý katolický svět. Slavné jeho jméno bude se povždy skvíti v dějinách světa.

Nuže, kterak oslavíme nejlépe jubileum jeho velepamátné? *Vroucí modlitbou za milovaného otce křesťanstva ale i nezlomnou věrností k sv. víře katolické a nezdolnou oddaností k vznešenému jubiláru. Věrně stůjme k Římu, věrně k sv. Otcí, náměstku Kristovu. V katolické víře chceme žítí, v ní i zemřítí — toť budiž heslem našim.*

Velebný ten jubilár tam ve věčném městě vida za bouřlivých dnů našich, kterak ti a oni byvše svedeni opouštějí ho a s tím spolu odcházejí ze stádce Kristova, volá k nám hlasem tklivým, jako druhdy Spasitel k učedníkům svým: »*Zdaliž i vy chcete odejítí?* (Jan 6, 68). *Zdaliž i ty, národe český, jemuž jsem dal nepopí-*

ratelné důkazy obzvláštní své přízně, zdaliž i ty mne chceš opustiti? A co odpovíme? Jedinou naší odpovědí budiž dle slov téhož sv. písma: »Ke komu půjdeme? Ty, sv. Otče náš, máš slova života věčného; my jsme poznali i uvěřili, že ty jsi pravý náměstek toho, který sstoupil s nebe pro spásu duší našich.«

Ano, ke komu půjdeme? Již sám prostý rozum káže nám, abychom jsouce národ na počet slabý a na místě ohroženém postavený, *pevně se přimkli k církvi světové*, k té církvi, která je *sloup a utvrzení pravdy*. K čemu stále vytahovati z dějin ony smutné listy neblahého nedorozumění a zhoubného odcizení kdysi mezi národem naším a římskou Stolicí? Proč raději nevyhledáváme z dějin dob jasných, v nichž národ náš prodchnut všecek vírou katolickou stál na vrcholi slávy? I hlasme se více nežli kdy veřejně k téže sv. víře! Jest toho svrchovaně potřebí i pro časné naše zájmy. Hle! velebný ten kmet nad hrobem, jubilár obdivuhodný, jenž stál již na prahu století dvacátého, *on sám je každému z nás patrným důvodem pro pravost víry naší*.

Nemůžeť nikdo upříti, že je *na něm zjevna podivuhodná moc Boží*, která ho vede, řídí a takřka divem na živu zachovává. Oslavený jubilár náš je jako *jasný maják na břehu rozbouřeného moře; je jako nerozborná skála uprostřed hukotu vzedmutých vln; je jako věkovitý strom, v jehož stínu zemdlenému poutníku kyne bezpečí a posilnění. I stůjme k němu věrně s upřímnou synovskou oddaností; onť nás dobře a obezřele vede, můžeme se naň úplně bezpečiti. Kde on je, v tom sboru je v pravdě Kristus a kde Kristus Pán je, tam, ale jedině tam je pravá spása naše.*

Z tisíce lidí prý, jak vypočteno, sotva jediný dožije se 100 let. Nejvyšší jubilár náš dovršuje právě 93. rok věku svého. Každý nový den, jehož se dočká, je vzácným darem Božím. Prosme Boha za prodloužení dnů milovaného jubilára. Denně vznášej se k trůnu nebes vroucí prosba naše, aby Bůh, který až posud způsobem tolik podivuhodným bděl nad jubilárem naším, zachoval ho k radosti naší a pro blaho církve své až na nejkrajnější meze lidského žití.

V. Modleme se za nejvyššího biskupa našeho Lva XIII.

R. Hospodin zachovejž ho a obživž ho a blahoslaveného učiň ho na zemi a nevydávej ho v ruce nepřátel jeho.

Modleme se: Všemohoucí věčný Bože, smiluj se nad služebníkem svým, nejvyšším biskupem naším Lvem a spravuj ho podle dobrotivosti své k cestě spasení věčného, aby z daru tvého věci tobě líbezných vyhledával a se vši snažností vykonával. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Bože, všech věřících pastýři a řediteli, shlédni milostivě na služebníka svého Lva, který z rúle tvé hlavou církve tvé se stal; dejž mu, prosíme, aby svěřence své slovem i příkladem tak vzdělával, by spolu se stádcem sobě svěřeným života věčného dosáhl. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

≡ Modli se a pracuj! ≡

Modlitební knížka

s návodem k životu křesťanskému.

Připojeno 30 duchovních písní.

Upravil

Msgr. Dr. Jan Nep. Sedlák,

papežský prelát, kanovník metrop. kapitoly u sv. Víta v Praze.

Schválena nejdůst. kníž. arcib. ordin. v Praze
dne 12. března 1902 čís. 2804.

≡ Vydání druhé, opravené a rozšířené. ≡

Vázaná v plátně 1 K 20 h, v kůži s červenou ořízkou 2 K 50 h.

Láska ku Kristu Ježíši,

od **sv. Alfonsa M. Liguori**, zčeštil **Fr. Hašek**.

Druhé vydání, v plátně váz. 2 K 40 h.

Poučení o jenerální zpovědi.

Sepsal **Fr. Průcha**, upravil **Dr. Skočdopole**.

Cena 60 h.

Křížová cesta

dle pobožného kněze *Leonarda a Portu Mauritia*, vzdělána od **F. Frant. Jabulky**.

16. vydání. 20 h.

Vroucí ctitel nejsv. svátosti oltářní,

od **sv. Alfonsa M. Liguori**.

V plátně váz. 2 K.

Čtvero knih o následování Krista,

od **Tom. Kempenského**, zčeštil **Dr. J. Sedlák**.

V plátěné vazbě se zlatou ořízkou 2 K,
v kůži vkusně váz. 3 K.

NAVRÁTIL K.

Tři a třicet článků utrpení Pána Krista

čili rozjímání o mučení Páně na základě souhlasného vypravování sv. evangelií pro čas postní, jež dle latinského vzdělal, k nim vysvětlení obřadů sv. týdne, pobožnost křížové cesty a pěti ranách Krista Pána, sv. růžence, kající modlitby připojil, a k potřebě duchovních správců.

S povolením nejdůst. Ordinariatu Pražského.
(140 str.) Cena 80 h.

VOBORNÍK STAN.

Svatý týden před velikonocí,

obsahující všechny modlitby a obřadů vyjasnění dle předpisu církve svaté římsko-katolické.

Třetí vydání (206 str.) Cena 1 K 20 h.